

Sygn. akt III PO 4/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 czerwca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący)

SSN Maciej Pacuda (sprawozdawca)

SSN Romualda Spyt

w sprawie z odwołania E. G.

od uchwały Krajowej Rady Prokuratury z dnia 22 marca 2012 roku w sprawie odmowy uwzględnienia wniosku o przeniesienie w stan spoczynku , po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 czerwca 2012 r.,

uchyla zaskarżoną uchwałę i przekazuje sprawę Krajowej Radzie Prokuratury do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Prokuratury uchwałą Nr ... z dnia 22 marca 2012 r., podjętą na podstawie art. 62a ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 roku o prokuraturze (j.t. Dz. U. z 2008 r. Nr 7, poz. 39 ze zm.) w związku z art. 71 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze

zm.), nie uwzględniła wniosku E. G., prokuratora Prokuratury Rejonowej w /.../ i odmówiła przeniesienia jej w stan spoczynku.

W uzasadnieniu uchwały wskazano, że stosownie do art. 62a ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze w zw. z art. 70 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych, prokuratora przenosi się w stan spoczynku, jeżeli z powodu choroby lub utraty sił został uznany przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za trwale niezdolnego do pełnienia obowiązków prokuratora.

E. G. w dniu 16 marca 2011 r. została skierowana przez Prokuratora Rejonowego na okresowe badania lekarskie w celu stwierdzenia zdolności lub przeciwwskazań do wykonywania pracy na stanowisku prokuratora, w związku ze zgłoszoną przez nią niezdolnością do udziału w czynnościach w postaci sekcji zwłok. Lekarz Wojewódzkiego Ośrodka Medycyny Pracy w K. w zaświadczeniu z dnia 10 maja 2011 r. stwierdził, że wobec przeciwwskazań zdrowotnych jest ona niezdolna do wykonywania pracy na stanowisku prokuratora i zaznaczył, że wskazane jest wystąpienie z wnioskiem o przeniesienie jej w stan spoczynku.

W tej sytuacji Prokurator Okręgowy w dniu 11 maja 2011 r. wystąpił na podstawie art. 70 u.s.p. w zw. z art. 62a ust. 1 ustawy o prokuraturze do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z wnioskiem o wydanie orzeczenia w przedmiocie trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków prokuratora. Jednocześnie, w dniu 12 maja 2011 r. Prokurator Okręgowy zwrócił się do Instytutu Medycyny Pracy w Łodzi z wnioskiem o przeprowadzenie ponownego badania E. G.

Orzeczeniem z dnia 21 czerwca 2011 r. lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych stwierdził brak trwałej niezdolności do pracy na stanowisku prokuratora. Natomiast lekarz Instytutu Medycyny Pracy w Łodzi 4 lipca 2011 r. wydał zaświadczenie lekarskie Nr ..., w którym stwierdził, że E. G. wobec przeciwwskazań zdrowotnych jest niezdolna do wykonywania pracy na stanowisku prokuratora.

W opinii Krajowej Rady Prokuratury, w tym stanie nie można było uznać, że zachodzą warunki określone w art. 62a ust. 1 ustawy o prokuraturze w zw. z art. 70 § 1 u.s.p.. Brak jest bowiem orzeczenia lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, stwierdzającego trwałą niezdolność do pełnienia obowiązków

prokuratora. Orzeczenia takiego nie mogą natomiast zastąpić zaświadczenia lekarskie wydane przez lekarza z Wojewódzkiego Ośrodka Medycyny Pracy w K. i lekarza z Instytutu Medycyny Pracy w Łodzi. Co więcej, nie zawierają one wymaganego przez przepis art. 70 § 1 u.s.p stwierdzenia o trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków prokuratora.

E. G. wniosła odwołanie od uchwały Krajowej rady Prokuratury z dnia 22 marca 2012 r., zaskarżając tę uchwałę w całości. Zdaniem odwołującej się uchwała Krajowej Rady Prokuratury narusza prawo materialne przez:

(-) niewłaściwe zastosowanie przepisów art. 71 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2001 r. Nr 98 poz. 1070 ze zm.) w związku z art. 62a ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (Dz. U. z 2008 r. Nr 7 poz. 39 ze zm.), polegające na przyjęciu tej podstawy prawnej w zaskarżonej uchwale, podczas gdy stan faktyczny sprawy w ocenie Krajowej Rady Prokuratury jako podstawę rozstrzygnięcia sprawy uzasadniał zastosowanie art. 70 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o ustroju sądów powszechnych;

(-) oczywiste naruszenie przepisów art. 70 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o ustroju sądów powszechnych w związku z art. 62a ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze, polegające na ich błędnej wykładni przez przyjęcie przez Krajową Radę Prokuratury stanowiska, że w sprawie nie zachodzą warunki określone w art. 62a ust. 1 ustawy o prokuraturze w zw. z art. 70 § 1 u.s.p. - brak jest bowiem orzeczenia lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, że E. G. jest trwale niezdolna do pełnienia obowiązków prokuratora i przypisaniu temu orzeczeniu roli konstytutywnej, kształtującej podstawę prawną o charakterze jedyne i bezwzględnie obowiązującego warunku do pozytywnego zastosowania względem skarżącej normy z art. 70 § 1 u.s.p., podczas gdy orzeczenie to ma charakter opinii dla potrzeb podjęcia decyzji przez Krajową Radę Prokuratury o stanie spoczynku.

Ponadto skarżąca podniosła zarzut naruszenia przepisów postępowania polegającego na naruszeniu art. 24c ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze oraz § 22 Regulaminu Krajowej Rady Prokuratury, stanowiącego załącznik do uchwały Nr 3 Krajowej Rady Prokuratury z dnia 5 października 2010 r. w sprawie regulaminu Krajowej Rady Prokuratury, przez nieuwzględnienie przy

rozpatrzeniu sprawy innych dokumentów tj. dokumentacji lekarskiej oraz treści orzeczeń lekarzy medycyny pracy, które to uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy.

W oparciu o podniesione zarzuty E. G. wniosła o uchylenie zaskarżonej uchwały Krajowej Rady Prokuratury w całości i przekazanie sprawy Krajowej Radzie Prokuratury do ponownego rozpoznania.

We wniosku o przyjęcia odwołania do rozpoznania wskazano na istnienie potrzeby wykładni art. 70 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 62a ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze, w zakresie, czy orzeczenie lekarza orzecznika ZUS stwierdzające, że prokurator nie jest trwale niezdolny do pracy na stanowisku prokuratora, a stojące w sprzeczności z orzeczeniami lekarzy medycyny pracy stwierdzającymi wobec przeciwwskazań zdrowotnych niezdolność wykonywania pracy na stanowisku prokuratora i w powiązaniu ze stanowiskiem pracodawcy co do niemożności pełnienia obowiązków prokuratora przez osobę, która ze względów zdrowotnych nie jest w stanie wykonywać wszystkich czynności prokuratora prawem przewidzianych - ma bezwzględnie wiążący charakter dla podjęcia decyzji przez Krajową Radę Prokuratury o odmowie uwzględnienia wniosku.

W opinii wnoszącej odwołanie o tym, czy sędzia (analogicznie prokurator) powinien być przeniesiony w stan spoczynku, jeżeli z powodu choroby lub utraty sił został (lub nie) uznany przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za trwale niezdolnego do pełnienia obowiązków sędziego, nie może decydować bezkrytyczne oparcie się na uzyskanym orzeczeniu, które tylko wówczas stanowi podstawę decyzji Krajowej Rady Sądownictwa, kiedy spełnia warunki wymagane od takiego orzeczenia, a jego walor dowodowy jest niepodważalny. O przeniesieniu sędziego w stan spoczynku nie decyduje bowiem lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, ale Krajowa Rada Sądownictwa (analogicznie Krajowa Rada Prokuratury), która nie powinna unikać weryfikacji wydanego przezeń orzeczenia, będącego podstawowym dokumentem dla podjęcia zgodnej z prawem uchwały. Sąd Najwyższy w swoim orzecznictwie wielokrotnie podnosił, że oparcie się na uzyskanym orzeczeniu lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych może mieć miejsce tylko wówczas, gdy spełnia

ono warunki wymagane dla takiego orzeczenia (określa przyczynę niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego i zawiera uzasadnienie), a jego walor dowodowy jest niepodważalny.

Kryteriów tych, zdaniem prokurator E. G., nie spełnia orzeczenie lekarza orzecznika, jednozdaniowe i lakoniczne.

Odwołująca zwróciła też uwagę, że orzeczenie lekarza orzecznika ZUS - zgodnie z przepisami art. 62a Ustawy z dnia 20 czerwca 1985 roku o prokuraturze w związku z art. 70 Ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych - miało określać ocenę „trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków prokuratora”, a nie jak to określono w tym orzeczeniu ocenę „trwałej zdolności do pracy na stanowisku prokuratora”. Natomiast oczywistym jest, że lekarze medycyny pracy orzekając na innej podstawie prawnej nie mogli sformułować swojej oceny jako „trwałej zdolności do pełnienia obowiązków prokuratora”, co podniesiono w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały jako swoistą negatywną przesłankę w zakresie uwzględnienia tych orzeczeń przy podjęciu uchwały. Nie mogli także odnosić się co do „trwałości” stwierdzonej niezdolności do wykonywania pracy na stanowisku prokuratora, bowiem w myśl rozporządzenia, w oparciu o które wydawali zaświadczenia lekarskie, lekarz medycyny pracy w zaświadczeniu stwierdzającym zdolność prokuratora do pracy, określa termin następnego badania.

Lakoniczność orzeczenia lekarza orzecznika ZUS i brak uzasadnienia, jak również ocena „zdolności do pracy” a nie ocena „zdolności do pełnienia obowiązków prokuratora” nasuwa z kolei poważne wątpliwości co do trafności orzeczenia, zwłaszcza w kontekście dwóch orzeczeń jednostek służby medycyny pracy - wydanych po przeprowadzeniu stosownych badań lekarskich. Tak więc ocena stanu zdrowia dokonana przez lekarzy medycyny pracy co do zdolności do pracy na stanowisku prokuratora w ujęciu merytorycznym (lekarskim) w istocie rzeczy także dotyczy zdolności do pełnienia obowiązków prokuratora.

Odwołująca zarzuciła ponadto, że uchwała Krajowej Rady Prokuratury nie zawiera także oceny jej stanu zdrowia jako przesłanki określonej w art. 70 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych w zw. z art. 62a ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze, pomimo powołania się na

dokumentację lekarską. Jak podnosiła we wniosku o przeniesienie w stan spoczynku, od 17 lat jest leczona z powodu choroby nadciśnieniowej. Niezależnie od powyższego, wskutek stresu ma ona rozpoznaną i leczoną arytmie serca z niedomykalnością mitralną zastawki oraz zastawki trójdzielnej a nadto tachykardię oraz nerwicę wegetatywną serca. Chorobami współistniejącymi są zaś dyskopia lędźwiowa, reflux żołądkowo-przełykowy, nadczynność tarczycy i przewlekły zespół bólowy kręgosłupa.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 62a ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1985 r. o prokuraturze (j.t. Dz. U. z 2011 r., Nr 270, poz. 1599), wprowadzonym ustawą z dnia 9 października 2009 r. o zmianie ustawy o prokuraturze oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 178, poz. 1375), do prokuratorów stosuje się odpowiednio, z zastrzeżeniem ust. 2 - 5, przepisy art. 69 -71, art. 73 i 74, art. 76, art. 85 § 4, art. 99 -102 i art. 104 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, ze zm.). Jeżeli zaś przepisy ustawy o prokuraturze nie stanowią inaczej, przewidziane w ustawie - Prawo o ustroju sądów powszechnych uprawnienia Krajowej Rady Sądownictwa i Ministra Sprawiedliwości przysługują w stosunku do prokuratorów odpowiednio Krajowej Radzie Prokuratury i Prokuratorowi Generalnemu, a uprawnienia kolegów i prezesów właściwych sądów - właściwym prokuratorom przełożonym. Z kolei, stosownie do art. 70 § 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych w związku z cytowanym wyżej art. 62a ust. 1 ustawy o prokuraturze, prokuratora przenosi się w stan spoczynku na jego wniosek albo na wniosek właściwego prokuratora przełożonego, jeżeli z powodu choroby lub utraty sił prokurator został uznany przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za trwale niezdolnego do pełnienia obowiązków prokuratora. Natomiast w myśl art. 71 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych w związku z art. 62a ust. 1 ustawy o prokuraturze prokurator może być przeniesiony w stan spoczynku, na wniosek właściwego prokuratora przełożonego, jeżeli z powodu choroby lub płatnego urlopu dla poratowania zdrowia nie pełnił służby przez okres roku. Do okresu tego wlicza się okresy poprzedniej

przerwy w pełnieniu służby z powodu choroby lub płatnego urlopu dla poratowania zdrowia, jeżeli okres czynnej służby nie przekroczył 30 dni. Na podstawie art. 73 § 1 i 2 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych w związku z art. 62a ust. 1 ustawy o prokuraturze w sprawach przeniesienia prokuratora w stan spoczynku, o których mowa w art. 70 i 71, podejmuje decyzję Krajowa Rada Prokuratury, a od decyzji wydanej w tych sprawach przysługuje odwołanie do Sądu Najwyższego.

Wstępnie Sąd Najwyższy stwierdza, że ma rację odwołująca się, zarzucając iż Krajowa Rada Prokuratury wskazuje w sentencji zaskarżonej uchwały niewłaściwą podstawę prawną zawartego w tej uchwale rozstrzygnięcia. W stanie faktycznym rozpoznawanej sprawy nie znajduje bowiem z całą pewnością zastosowania cytowany wyżej art. 71 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych, skoro wspomniana uchwała nie została podjęta na wniosek właściwego prokuratora przełożonego, lecz samej zainteresowanej, a nadto wszczęcie postępowania zakończonego podjęciem zaskarżonej uchwały nie nastąpiło w związku z niepełnieniem przez odwołującą się służby z powodu choroby lub płatnego urlopu dla poratowania zdrowia przez okres roku. Nie to jednak decyduje o zasadności odwołania E. G., ponieważ wskazana okoliczność w zestawieniu z treścią uzasadnienia uchwały przemawia jednoznacznie za przyjęciem, iż powołanie w niej art. 71 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych zamiast art. 70 § 1 tej ustawy stanowiło bez wątpienia jedynie efekt oczywistej omyłki, która musi pozostawać bez wpływu na merytoryczną ocenę prawidłowości tej uchwały.

Uznając zatem, że właściwą podstawę prawną zaskarżonej uchwały z dnia 22 marca 2012 r. winien stanowić art. 62a ust. 1 ustawy o prokuraturze w związku z art. 70 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych, Sąd Najwyższy zauważa, iż zawarta w drugim z powołanych przepisów regulacja wskazuje wyraźnie, że podstawę przeniesienia prokuratora w stan spoczynku z powodu choroby lub utraty sił stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a samo przeniesienie następuje wskutek wydania decyzji w tym przedmiocie, podejmowanej w formie uchwały przez Krajową Radę Prokuratury. W orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się (trafnie wskazywany w odwołaniu) pogląd, który Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym niniejszą sprawę w pełni akceptuje, że sędziego (a zatem także prokuratora) w stan spoczynku przenosi wymieniony w

ustawie organ (sędziego – Krajowa Rada Sądownictwa, a prokuratora – Krajowa Rada Prokuratury), a nie lekarz orzecznik ZUS. Jego orzeczenie jest wprawdzie podstawowym dokumentem dla podjęcia uchwały, lecz podlega weryfikacji przez Radę. Dlatego też Rada obowiązana jest ocenić moc dowodową orzeczenia lekarza orzecznika ZUS, dotyczącego trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego bądź prokuratora (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 19 stycznia 2005 r., III KRS 9/04, OSNP 2005, nr 12, poz. 182 oraz z dnia 5 listopada 2008 r., III KRS 4/08, LEX nr 658203, a także z dnia 3 lipca 2008 r., III PO 3/08, OSNP 2009, nr 19-20, poz. 273). Inaczej rzecz ujmując, uzyskanie od lekarza orzecznika ZUS stosownego orzeczenia dotyczącego zdolności prokuratora do pełnienia przez niego obowiązków służbowych jest niezbędnym elementem postępowania zainicjowanego wnioskiem o przeniesienie prokuratora w stan spoczynku, jednakże gdy orzeczenie to zostanie już wydane i przedstawione Krajowej Radzie Prokuratury, to podlega ono ocenie, przy wzięciu pod uwagę jego uzasadnienia, które musi przekonywać, że teza zawarta w sentencji tego orzeczenia posiada walor dowodowy, który jest niepodważalny (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2010 r., III KRS 29/09, LEX nr 564900). Jeśli natomiast budzi wątpliwości, np. z uwagi na jego sprzeczność z pozostałą dostępną dokumentacją lekarską, to winno być poddane weryfikacji.

W obecnie rozpoznawanej sprawie przedstawione poglądy zyskują na znaczeniu zwłaszcza z tej przyczyny, iż do czasu podjęcia przez Krajową Radę Prokuratury zaskarżonej uchwały nie wszedł co prawda jeszcze w życie (sygnalizowany w odwołaniu) art. 23c ustawy o prokuraturze, dodany do niej przez art. 2 pkt 6 ustawy z dnia 18 sierpnia 2011 r. o zmianie ustawy - Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 203, poz. 1192) z dniem 28 marca 2012 r., określający podstawy rozpatrzenia sprawy osobowej przez Krajową Radę Prokuratury, jednakże ze względu na brak odpowiedniej regulacji w przepisach ustawy o prokuraturze dotyczącej rozpatrywania „spraw osobowych”, do postępowania przed Krajową Radą Prokuratury w przedmiocie przeniesienia prokuratora w stan spoczynku, na podstawie art. 62a ust. 1 ustawy o prokuraturze (co wynika z użytego w tym przepisie sformułowania, jeżeli przepisy niniejszej ustawy nie stanowią inaczej, przewidziane w ustawie - Prawo o ustroju sądów

powszechnych uprawnienia Krajowej Rady Sądownictwa przysługują w stosunku do prokuratorów odpowiednio Krajowej Radzie Prokuratury), winna w niniejszej sprawie znaleźć odpowiednie zastosowanie (przez analogię do postępowań w przedmiocie przeniesienia sędziego w stan spoczynku), powołana wcześniej ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (obowiązująca w czasie podejmowania przez Radę uchwały z dnia 22 marca 2012 r.). Stosownie do art. 33 ust. 1 tej ustawy, w sprawach indywidualnych Rada podejmuje zaś uchwały po wszechstronnym rozważeniu sprawy, na podstawie udostępnionej dokumentacji oraz wyjaśnień uczestników postępowania lub innych osób, jeżeli zostały złożone, a zgodnie z jej art. 38 ust. 3, jeżeli rozważenie sprawy wymaga wiadomości specjalnych, Rada może zwrócić się do biegłego sądowego lub kilku biegłych albo do odpowiedniego instytutu naukowego lub naukowo – badawczego o wydanie opinii.

Zdaniem Sądu Najwyższego dotychczas ujawnione okoliczności faktyczne rozpoznawanej sprawy jednoznacznie wskazywały na taką potrzebę. Z dostępnego dla Sądu Najwyższego orzeczenia lekarza orzecznika ZUS wynika bowiem tylko to, że odwołująca się „nie jest trwale niezdolna do pracy na stanowisku prokuratora”. Abstrahując zatem od faktu, że orzeczenie to nie zostało nawet sformułowane zgodnie z wymogiem wynikającym z art. 70 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych (w związku z art. 62a ust. 1 ustawy o prokuraturze), który wymaga, aby lekarz orzecznik wypowiedział się odnośnie do zdolności „do pełnienia obowiązków prokuratora”, a nie „do pracy na stanowisku prokuratora”, należy podkreślić, że uderza jego lakoniczność i brak uzasadnienia (uzasadnienie orzeczenia nie zostało bowiem załączone do akt sprawy, a także nie opisano go w treści uzasadnienia zaskarżonej uchwały). Co więcej, sposób sformułowania owego orzeczenia uniemożliwia nawet ustalenie, czy odwołująca się nie jest jedynie „trwale niezdolna do pracy na stanowisku prokuratora”, będąc niezdolną do takiej pracy okresowo, czy też w ogóle nie występuje u niej niezdolność do pracy na dotychczas zajmowanym stanowisku. Nie wiadomo ponadto, czy uwzględnia ono liczne schorzenia, na które cierpi odwołująca się, sygnalizowane przez nią w odwołaniu. Jeśli natomiast zważyć, że w ewidentnej opozycji do tego orzeczenia jest treść obu zaświadczeń lekarskich wystawionych przez Wojewódzki Ośrodek

Medycyny Pracy w K. oraz Instytut Medycyny Pracy w Łodzi, w których stwierdzono, że odwołująca się „wobec przeciwwskazań zdrowotnych jest niezdolna do wykonywania pracy na stanowisku prokuratora”, przy czym w pierwszym z nich zasugerowano dodatkowo, że „wskazany jest wystąpienie o przeniesienie jej w stan spoczynku”, to wypada przyjąć, iż wspomniane orzeczenie lekarza orzecznika ZUS z całą pewnością nie posiada takiego waloru dowodowego, który można by określić jako niepodważalny. Dlatego też uznać należy, że zaskarżona uchwała – przez oparcie jej na tak sformułowanym orzeczeniu – została podjęta bez wszechstronnego rozważenia całokształtu okoliczności istotnych dla jej podjęcia, przez co była co najmniej przedwczesna.

Niezależnie od powyższych rozważań należy podnieść i to, że co prawda orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, na podstawie którego zapadła zaskarżona uchwała, zostało wydane w dniu 21 czerwca 2011 r., a więc w czasie, gdy art. 70 Prawa o ustroju sądów powszechnych nie przewidywał jeszcze (co słusznie podnosi odwołująca się) możliwości wniesienia sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej ZUS, jak obowiązujący od dnia 18 lipca 2011 r. § 3a tego przepisu, dodany przez art. 47 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. Nr 126, poz. 714 ze zm.), ale nie można zapominać o tym, iż wniosek odwołującej się o przeniesienie jej w stan spoczynku został złożony dopiero w dniu 21 października 2011 r., tj. w czasie, gdy wspomniany przepis miał już obecnie obowiązujące brzmienie. Należałoby zatem rozważyć, czy taka sytuacja nie determinowała ponowienia (z inicjatywy Rady) oceny stanu zdrowia odwołującej się przez lekarza orzecznika ZUS, już choćby po to, aby umożliwić skorzystanie przez nią z trybu odwoławczego przewidzianego w powołanym art. 70 § 3a w przypadku, w którym nie zgadzałyby się ona z ponownie wydanym orzeczeniem. W ocenie Sądu Najwyższego fakt zgłoszenia przez odwołującą się wniosku o przeniesienie jej w stan spoczynku uzasadniał zastosowanie takiego właśnie trybu postępowania. Nie jest bowiem tak, jak sugeruje Krajowa Rada Prokuratury w uzasadnieniu zaskarżonej uchwały, iż o jej podjęciu musiało decydować niedołączenie do wniosku orzeczenia lekarza orzecznika ZUS o trwałej niezdolności do pełnienia obowiązków prokuratora. Nie można bowiem zapominać o tym, że sam wnioskujący o przeniesienie go w stan spoczynku prokurator nie jest

uprawniony do zwrócenia się do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o zbadanie przez lekarza orzecznika i wydanie przez niego stosownego orzeczenia. Wydanie orzeczenia przez lekarza orzecznika ZUS ma charakter zadania powierzonego Zakładowi na podstawie art. 71 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych i jest realizowane na wniosek właściwego przełożonego prokuratora ubiegającego się o przeniesienie w stan spoczynku, który w tym celu zawiera zazwyczaj cywilnoprawną umowę zlecenia z Zakładem Ubezpieczeń Społecznych. W okolicznościach faktycznych rozpoznawanej sprawy Prokurator Okręgowy wystąpił co prawda w dniu 11 maja 2011 r. do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z takim wnioskiem, w wyniku czego lekarz orzecznik ZUS wydał orzeczenie z dnia 21 czerwca 2011 r., stwierdzające brak trwałej niezdolności odwołującej się „do pracy na stanowisku prokuratora”, jednakże nie działał wówczas na wniosek E. G., lecz z własnej inicjatywy, w związku z przedłożeniem przez odwołującą się zaświadczenia lekarza Wojewódzkiego Ośrodka Medycyny Pracy w K. z dnia 10 maja 2011 r., w którym podano, iż „wobec przeciwwskazań zdrowotnych jest (ona) niezdolna do podjęcia/wykonywania pracy na stanowisku prokuratora” oraz zaznaczono, że „wskazane jest wystąpienie z wnioskiem o przeniesienie (jej) w stan spoczynku”. Po uzyskaniu orzeczenia lekarza orzecznika, z uwagi na jego treść, nie podjął natomiast z własnej inicjatywy dalszych działań w kierunku przeniesienia E. G. w stan spoczynku. Ta okoliczność wskazuje więc na zakończenie przez Prokuratora Okręgowego /.../ postępowania w przedmiocie przeniesienia odwołującej się w stan spoczynku, które on sam zainicjował, a co za tym idzie dodatkowo wzmacnia tezę o konieczności ponowienia całego postępowania, w związku z wnioskiem odwołującej się, zwłaszcza że wniosek ten został złożony po upływie prawie czterech miesięcy od wydania przez lekarza orzecznika ZUS orzeczenia zawierającego ocenę zdolności „do pracy na stanowisku prokuratora” oraz że w chwili jego złożenia obowiązywał już art. 70 § 3a prawa o ustroju sądów powszechnych, przewidujący możliwość wniesienia sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika do komisji lekarskiej ZUS. Ponadto zasadą jest stosowanie w każdym postępowaniu reguł obowiązujących w chwili jego wszczęcia, chyba że ustawodawca inaczej kwestię tę uregulowałby w przepisach przejściowych. Takich przepisów ustawa z dnia 12 maja 2011 r. o

Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. Nr 126, poz. 714 ze zm.), mocą której dodano § 3a do art. 70 Prawa o ustroju sądów powszechnych, jednak nie zawiera. Skoro zatem postępowanie zakończone zaskarżoną uchwałą zostało wszczęte na wniosek odwołującej się, to winno toczyć się na podstawie art. 70 Prawa o ustroju sądów powszechnych w jego brzmieniu obowiązującym w dacie złożenia wniosku inicjującego to postępowanie.

Kierując się przedstawionymi motywami oraz opierając się na treści art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. w związku z art. 44 ust. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, w związku z art. 73 Prawa o ustroju sądów powszechnych i art. 62a ust. 1 ustawy o prokuraturze, Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.